

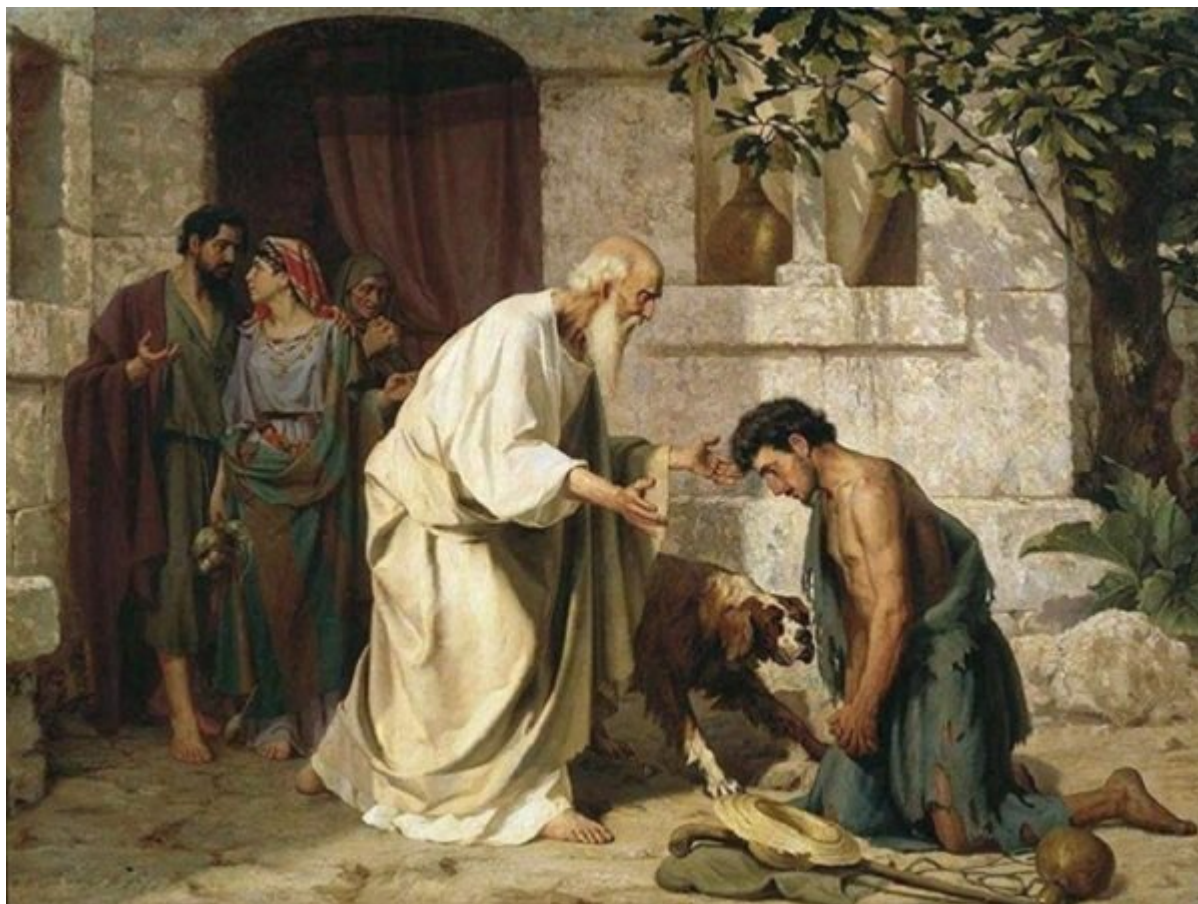
Τετάρτη Γ΄ Νηστειών

[Ορθοδοξία](#) / [Θεία Λατρεία](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης](#)

«Εν τιμή ων υιότητος Πατρός αγαθού, ο άνους εγώ ου συνήκα, αλλ' εμαυτόν της δόξης εστέρησα, τον πλούτον κακώς δαπανήσας της χάριτος· λειπόμενος δε θείας τροφής, παράσιτος γέγονα μιάρω πολίτη· υπ' αυτού δε πεμφθείς εις τον αυτού ψυχοφθόρον αγρόν, ζων ασώτως συνεβοσκόμην τοις κτήνεσι, και ταίς ηδοναίς δουλεύων, ουκ ενεπλησκόμην. Αλλ' υποστρέψας, βοήσω τω ευσπλάγχνω και οικτίρμονι Πατρί· Εις τον Ουρανόν, και ενώπιόν σου, ήμαρτον, ελέησόν με» (Απόστιχα των Αίνων, ιδιόμελον, ήχος β΄).

(Ενώ είχα την τιμή να είμαι υιός αγαθού Πατέρα, ο ανόητος εγώ δεν κατάλαβα, αλλά στέρησα τον εαυτό μου από τη δόξα, αφού ξόδεψα με κακό τρόπο τον πλούτο της χάρις. Κι επειδή μου 'λειπε η θεική τροφή, ζούσα παρασιτικά κοντά σε μιανό πολίτη, ο οποίος με έστειλε στον δικό του ψυχοφθόρο αγρό. Εκεί ζώντας άσωτα βοσκούσα κι εγώ μαζί με τα κτήνη· κι ενώ ήμουν δούλος στις ηδονές, ένιωθα άδεια την καρδιά μου. Αλλά θα γυρίσω πίσω στον εύπλαγχο και οικτίρμονα Πατέρα μου και θα του φωνάξω δυνατά: Αμάρτησα στον Ουρανό και ενώπιόν Σου, ελέησέ με).

Η παραβολή του ασώτου έρχεται και επανέρχεται αενάως στην υμνολογία της Εκκλησίας μας, ανεξάρτητα από τη συγκεκριμένη Κυριακή των αρχών του Τριωδίου. Κι αυτό γιατί ο άσωτος αποτελεί τύπο του κάθε ανθρώπου, απαρχής μέχρι σήμερα και όσο θα υπάρχει κόσμος, ο οποίος απομακρύνεται από το σπίτι του Πατέρα Θεού και περιπίπτει γι' αυτό σε μία κατάσταση κόλασης, στοιχεία της οποίας είναι η προσκόλληση σε μιανό πολίτη, δηλαδή τον Πονηρό διάβολο, η δουλεία στα σαρκικά πάθη, το κενό ως οδυνηρό βίωμα της καρδιάς. Η συγκεκριμένη παραβολή με άλλα λόγια προβάλλει εν συντόμω την όλη πορεία της ανθρωπότητας, αλλά γίνεται κατανοητή μόνον από τον πιστό που έχει αποδεχτεί την αποκάλυψη του Χριστού. Κι η κατανόηση αυτή περιλαμβάνει, πέραν βεβαίως της έκπτωσης του ανθρώπου, και την αποκατάστασή του ως εν μετανοία

επιστροφή στο σπίτι του Πατέρα. Η παραβολή μας υπενθυμίζει ότι το κρισιμότερο σημείο βρίσκεται στην πίστη ότι αφενός ο Θεός είναι το σπίτι μας, εκεί λοιπόν βρίσκουμε τον εαυτό μας, αφετέρου ότι Αυτός ο Θεός είναι ακριβώς ο Πατέρας μας, ο γεμάτος αγάπη και έλεος απέναντί μας. Η παραβολή του ασώτου - η σύνοψη του Ευαγγελίου κατά πολλούς - έχει εντελώς δυναμικό χαρακτήρα· γιατί φωτίζει με άμεσο τρόπο ο,τι διαδραματίζεται στην καθημερινότητα όλων των πιστών: κάθε αμαρτία μας είναι μία ασωτία που μας απομακρύνει από την αγκαλιά του Πατέρα, ρίχνοντάς μας σε μία κόλαση· κάθε απόφαση επιστροφής μας, κάθε στιγμή μετανοίας μας δηλαδή, συνιστά την πρόκληση της χαράς του Πατέρα μας Θεού και την αγαπητική κινητοποίησή Του προκειμένου να μας ξαναθερμάνει στην αδειανή από εμάς αγκαλιά Του. (Ο σεμνός και απαλός ήχος β' έρχεται ως γλυκιά υπόκρουση της καθημερινής εσωτερικής αυτής πορείας μας).

pgdorbas.blogspot.com

<https://bit.ly/3doqVKG>